

Sadece O'nun Vakıf Olduğu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Mayıs 2017

Adını koyup koymama kaygılarını rest çekmekse geçirgen korkulara bir de rütbe bellemekse zafiyetleri.

Korunaklı düş/üş/lerin metazori kahramanlarıyız bir de peşkeş çektiğimiz duyguları bir bir sağaltırken adına acı denen ruhun röntgeni.

Tabana kuvvetse her mısra, salkım saçaksa benlik bir de metanet dileniyorsak.

Durduk yerde hüznün müdür en ağdalı ve görkemli o meftun duygu; önce kıpraşan sonra alevlenen ve derken lehim ettiğimiz kayıp kıtaların korunaklı coğrafyasında değişik mizaçlı sayısız insan...

Azıcık öfkeli fazlasıyla kırgın; azıcık da soytarı bir imge arayışında hani olur da nüktedan bir şiire düşerse yolu adına şair denen yabancıнын. Biz gibi, ben gibi, sızsiz yükümlülükler belki de ya da saf kan hazan yalnızlığı ki baharın en kibar telaffuzu iken güler yüzlü nisan ha bir de kalabalığın geçit vermezliğine takılı bir nizam iken gönülden akan desturun ulema bildiği hangi kahramanı ise tarihte meçhul, günde yok sayılan ve yarını asla muteber bir hikâye vafına da bürünemeyecek.

Bir miladı deviren şanlı bir kahraman iken kimine göre bilinmezsin raconunu ellerindeki sancağa atfedip bir de kıyama durmuşken nice badire atlatmış şanlı geçmişimizin en akılda kalan kahramanına bir Fatih okuma istemi ile şehir-i İstanbul'un ilk sahibi yine bir de nidaların süksesinde şehrin görkemine hayran kalan ulu imparator.

Zaman ırgat ve nüktedan bir davetiye mi de bizler onca ruhban gölgeyi bir kıyıma devredip ansızın da kıyama durduğumuz anlık bir duyguya tabi benlikte acımasızca bir var oluş savaşı vermeye muktedir rahat bir sunuma da meyletmiş hem de durağan bir lehçeden kaygan bir zemine tutulduğumuz sayısız izafi aşka da rahmet okuyan bir geçmişin temsilcisi iken?

Gelip geçenler belki de geçip gelme ihtimali olmayan...

Gidenler ki asla gelmemiş.

Geçici bir rabita iken andan müteşekkil mutluluğa yakalanıp da uzun süreli bir birlikteliğe yol açmışken.

Nice gönül dostu.

Nice aşk erbabı insan.

Belki de özürli bir ölü olma yolundayız üstelik özrümüz sadece mutluluğu garanti bildiğimiz bir dokunuşla sadece dönmüşken yüzümüzü en siyaha.

En aykırı hikâyeler yine insana dair ve en acımasız mefhumlar yine çürüyen benliklerden kalan bir toz bulutu adına ruh denen ve bedenın sancısında yer bulmaya çalışan da en içli duygu, adına var oluş kaygısı kondurup, üstüne üstük sismik bir gölgeyi de takmışken peşi sıra.

Kıdemli birlikteliği yine insan denen olgunun bir de debdebeli özelemleri varsa. Hanidir irak bildiğimiz ama yakın addedilen bir de gönül gözüne atıfta bulunulası ama görmez bir ritim iken yine devindiğimiz ve solduğumuz o çiçek tarhi üstelik ne için?

Hoyrat telaffuzlar, aykırı söylemler ve barış şarkıları yine de alt edemediğimiz egodan sıra dışı bir ses iken yükselen semaya üstelik sadece O'nun vakıf olduğu ruhsal bir şölen.

Sevgi fakiri cümleler üredikçe ve bizler sakince kollamazken birbirimizin sırtını hele ki yarınlardan bihaber dünün de hicvinde bir aşk Tanrısına rast gelmişken yüreğin neferi sanıyoruz ki; tüm semazen imgeler bir tek o soytarı gülüşünde saklı evrenin hele ki çatık kaşlı ve bağınaz bir tümcenin de dirayetinde kısılmışken kapana.

Son hız yaşamışlık.

Son nefes aslında verdiğimiz her biri yine sakıncalarında bayat bir roman tadında bizler ki günü kurtaran; bizler ki dünü sağaltan; bizler ki siz olmayı anbean beklerken oysaki onların hükmü geçerken ve tüm teamülü de sandıkta saklı bir çocuk gelin olma ihtimaline sirayet eden her endamlı şiir.

İstanbul'un hoyrat aşklarında; yarım adaların kayıp nidalarında; yorgun ülkelerin bağınaz şarkıları iken andığımız her dün ve aşk sandığımız her duygu...

Külliyen yalan olmasa da ve anlam bulmasa da saklı sevdalarımız biz değil miyiz dünü mimleyip yarına da bir buse kondurduğumuz en muhteşem ve mahrem duygudan damıtılmış onca hicaz makamı farkındalığı müphem bir kovuşturma ile rehin verdiğimiz dünden öte bir yarını meşk eyleyip an'da konakladığımız artık hangi fakir şarkı ise sığınak bildiğimiz o kayıp yüreği baş tacı yaptığımız.